

parentes: „kirkefunktionærer“, og ordene „uden særskilt vederlag“ udgår. Der sættes punktum efter „tilbagevendende lejligheder“, og resten af 1. punktum udgår. Som nyt 2. punktum indføres herefter: „Ligeledes har de pligt til at gøre tjeneste ved særlige gudstjenester, der afholdes af sognets egne præster.“

21. I § 21, stk. 2, indføres foran „gudstjenester“ ordet „særlige“, og ordene „gudelige forsamlinger“ udelades.

22. I § 21, stk. 3, 1. punktum, udgår ordene „uden særskilt vederlag“. I samme punktum udgår ordene „på deres vegne“ og erstattes af ordene: „i deres forfald“. 2. punktum udgår og som nyt 2. og 3. punktum indføres: „Såfremt den kirkelige handling udføres for beboere inden for pastoratets eller i købstæder og landkommuner med flere pastorater inden for den pågældende kommunes grænser eller for dermed ligestillede personer er kirkens betjente pligtige at gøre tjeneste uanset hvilken

præst, der udfører handlingen. Vedkommende kirkebetjent er berettiget til at kræve vederlag for sin medvirken uden for de tilfælde, der er nævnt i § 26 i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v.“.

23. I § 21, stk. 4, udgår ordene: „og som han dertil kan formå“.

24. § 21, stk. 6, udgår.

25. I § 22, stk. 1, udgår ordene „gudelige forsamlinger“ og i stedet indføres: „kirkelige møder“.

26. I § 23, stk. 1, 2. punktum udgår ordene „gudelige forsamlinger“ og „forsamlingens“ og erstattes med ordene „kirkelige møder“ og „mødets“.

§ 2.

Kirkeministeren bemyndiges til at lade lov om kirkers brug, sognebåndsløsning m. m. optrykke med de i nærværende lov og tidligere love indeholdte ændringer.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ifølge bestemmelserne i § 28 i lov nr. 417 af 12. juli 1946 om folkekirkens lønningsvæsen i København og på Frederiksberg og § 48 i lov nr. 418 af s. d. om folkekirkens lønningsvæsen uden for København og Frederiksberg m. m. måtte præster og kirkebetjente ikke modtage vederlag for embedshandlinger, der udføres for beboere inden for pastoratets eller i købstæder og landkommuner med flere pastorater inden for den pågældende kommunes grænser. Denne bestemmelse svarer til § 26, første punktum, i den nugældende lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v. Men i sidstnævnte lovs § 26 er der som nyt punktum indført en bestemmelse om, at præster og kirkebetjente ej heller må modtage vederlag for embedshandlinger, der udføres for medlemmer af folkekirken, som uden at have bopæl i pastoratet eller kommunen har en særlig tilknytning til vedkommende sogn.

Sidstnævnte tilføjelse nødvendiggør en hertil svarende ændring i § 21, stk. 3, i lov om kirkers brug, sognebåndsløsning m. m., og ministeriet har fundet det ønskeligt, at der samtidig foretages en del andre ændringer i loven. Herom henvises til bemærkningerne nedenfor om de enkelte bestemmelser.

ad § 1, nr. 1.

Efter nugældende ordning har kun sognepræster, residerende kapellaner og de i henhold til § 43 i lov om menighedsråd (lovbekendtgørelse nr. 167 af 8. juni 1957) ansatte andenpræster en ubetinget, selvstændig ret til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, hvorimod kaldskapellaner og faste hjælpepræster kun har denne ret under visse forudsætninger, jfr. lovens § 1, stk. 2. Da det efter nutidig opfattelse — og i betragtning af den ligestilling, som kaldskapellaner og faste hjælpepræster ved lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v. lønningsmæssigt har fået med andre præster — må forekomme lidet rimeligt, at disse præster eventuelt skal være afskåret fra i fuldt omfang at bruge de kirker, ved hvilke de er ansat, er bestemmelsen i § 1 foreslået formuleret således, at fremtidig *alle* faste præster får fri adgang til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, til de i § 1 nævnte formål.

ad § 1, nr. 2.

I lovens § 1 nævnes de formål, hvortil præster er berettigede til at bruge kirkerne på egen hånd, hvorhos lovens § 7 nævner en del andre formål, hvortil kirkerne kan benyttes med vedkommende